

af den Tilskudsordning, som her diskuteres, alle ved, hvad det er, vi vil i Stedet —, men vi maa i alt Fald erkende, at den Tid, vi staa i nu, har intet til fælles med 1872. Det Parti, der vil staa paa den fuldkommen golde Negativitet overfor Tidens økonomiske Rørelser, vil faa mange af de Slag for Panden, som f. Eks. Forholdet overfor den tyske Toldlov netop har givet den traditionelle Venstre-Frihandelspolitik, den, der blev saa interessant belyst gennem det lille Ordskifte, der for nylig fandt Sted mellem det ærede Medlem Hr. Pinstrup, det ærede Medlem Hr. Fraenkel og undertegnede.

Det ærede Medlem Hr. Slebsager gjorde derefter nogle Bemærkninger om den Fremstilling, jeg havde givet af Misforholdet mellem Kronens Købekraft ude og hjemme, og han nævnte, at til Trods for, at jeg selvfølgelig havde Ret, var dog Kronens Købekraft paa det hjemlige Marked vokset saa meget, at frivillige Lønreduktioner var paakrævede, og dem paakaldte han med al den Styrke, som ligger i den sunde Fornuft, som den faktisk eneste Løsning af Krisen.

Jeg vil aabent sige, at jeg hellere end gerne deltager i det ærede Medlem Hr. Slebsagers Paakalden af den sunde Fornuft, og saa jeg haaber og tror for Resten paa, at frivillige Aftaler i nogen Grad vil komme til at afbøde Skavankerne ved det stive Overenskomstsystem. Mangt og meget er rigtigt i det ærede Medlems Fremstilling, men blot ikke det hele. Her holder jeg mig ikke blot atter til, at vi har Overenskomstsystemet, vi har Pristallet, der ogsaa er indsat i Lønningsloven for Statens Tjenestemænd. Men jeg paapeger samtidig, at man lever nu en Gang ikke alene af de Varer, der specielt er raamt af Pristallet, hvorimellem Levnedsmidlerne er, og blandt disse det vigtigste, det mest eklatante maaske, Oksekødet; men der er ogsaa andre Udgifter paa det daglige Budget end Oksekød — jeg tror ogsaa, det vilde være uheldigt for den menneskelige Organisme og Fordøjelse, hvis den ikke fik andet —, der er ogsaa Skatter og Afgifter; og saadanne andre faste Udgifter i det daglige Liv, de er jo ikke faldet, og det nytter ikke at nægte, at vi maa tage Hensyn hertil.

Jeg har i Gaar efterlyst Deflationsaanden og Deflationsvillien i alle disse Forhold; jeg synes ikke, den er rigtig til Stede, og om den Modstand, der blev ydet fra Landbruget mod Nedskæringerne, kan jeg ogsaa for saa vidt sige — uagtet jeg i det store og hele maa billige den —, at den jo ikke var noget eklatant Bevis paa, at man fra Landbrugets Side var villig til at give efter. Men selv om man har denne

Sympati for den frivillige Revision, vil jeg dog spørge det ærede Medlem Hr. Slebsager, hvor længe man skal vente, og hvor stor Arbejdsløshed der skal konstateres, før den sunde Fornuft kan virke, og før man kan føle sig tilfredsstillt.

Det er et Spørgsmaal, der ogsaa har nationaløkonomisk Betydning, for saa vidt som den angaar den industrielle Eksport, som jeg forstaaer dette Lovforslag, hvis det gennemføres, væsentlig vil hjælpe. Denne Eksports Bortfald er og vil være et stort drawback ikke blot for Beskæftigelsen, men i Sandhed ogsaa for vor Valuta. Og i Modsætning til Landbrugseksporten er den industrielle Eksport af den Karakter, at naar den er bortfaldet, er den i overvejende Grad bortfaldet for stedse, saa har andre Maskiner, andre Typer taget dens Plads, og den majsommeligt oparbejdede danske Industrieksport vil være truet i stor Udstrækning.

Men bortset fra dette meget betydningsfulde Moment kan jeg ikke se andet end, at hvis man tager de fulde Konsekvenser af det ærede Medlem Hr. Slebsagers Standpunkt, maa det blive, at man egentlig anser en stedse større Arbejdsløshed for et Gode, fordi den saa rigtigt kan bringe Forholdene i Lave. Jeg synes nu, 80 000 er nok. Og med de direkte og indirekte Følger af Arbejdsløsheden for det øvrige Samfund synes jeg, det i Sandhed er paa Tide, om vi fik opgivet den Stilling, som Venstre ellers har som sin Yndlingsstilling i økonomisk Henseende, at staa med Armene over Kors og afvente, og forsøgte paa at komme ind paa et positivt Arbejde for en Begrænsning og Afværgelse af Krisen. Det har den højtærede Regering forsøgt, ganske vist ad en Vej, som jeg i Sandhed ikke har berømmet eller anbefalet i nogen udpræget Grad — det haaber jeg, ærede Medlemmer har faaet Indtryk af —, men det er dog et Forsøg, som vi vil drøfte i det kommende Udvalg.

Naar det ærede Medlem Hr. Slebsager henviser til de andre Erhverv og med fuld Føje nævnte, at disse var lige saa daarligt stillede som Industrien og Haandværket i dette Øjeblik, er det ikke helt rigtigt at give en saadan Fremstilling, som det ærede Medlem gav af disse Forhold. Det ærede Medlem spurgte, hvad der vilde ske, hvis Landbruget skulde have et Tilskud til sin Smørproduktion, og stillede alt dette op som en tilsyneladende Parallel, der skulde vise, at de produktive Byerhverv blev favoriseret paa de andres Bekostning. Jeg nævnte det allerede i Gaar, og jeg vil gen-